

Pregó a la Fira de Cambrils

Benvolgut Alcalde i amic, Robert Benaiges; Pubilla i Hereu infantils; Pubilla, Damisel·les i Hereu de Cambrils; empresaris i entitats homenatjades amb les plaques de la ciutat, amigues i amics de Cambrils,

Desitjo, en primer lloc, agrair a l'Alcalde l'honor que m'ha fet, i que per tant ha fet a la ciutat de Lleida, en convidar-me a pronunciar el Pregó d'aquesta cinquanta-tresena Fira de Cambrils.

He de dir que avui em sento plenament fill de Cambrils, com durant molts dies de l'any soc veí de Cambrils, com milers de lleidatanes i lleidatans que passen una part important del seu lleure i de les seves vacances en aquesta ciutat tant acollidora.

Aquest acte oficial que enceta les festes de Cambrils, seguides per la Mare de Déu del Carme per la Festa Gran de la Vila, em recorda algunes coincidències amb les que celebrem a Lleida. També per la Festa Major de Lleida, són proclamades les pubilles, sense hereus, però; i són reconeguts els mèrits a les persones i les entitats que han destacat pel seu servei a la nostra comunitat.

La Fira de Cambrils, però, te major semblança amb la Fira de Sant Miquel, una fira que Lleida te des de l'any 1232 per un privilegi del Rei Jaume I. Una fira que celebrem a finals del mes de setembre, quan les tasques agrícoles arriben a la seva conclusió i es comença a fer balanç de la campanya realitzada, totalment dedicada als progressos de l'agricultura i la ramaderia.

La Fira de Cambrils també va començar com a fira eminentment agrícola, tot i que amb el pas dels anys, amb la transformació de Cambrils en una ciutat turística i comercial, han anat guanyant terreny altres sectors de l'economia local.

Però tenim, Cambrils i Lleida, més coses en comú. En la història: recordem que Ramon Berenguer IV, que va atorgar la Carta de Poblament a Cambrils l'any 1154, havia atorgat també la Carta de Poblament a Lleida, justament cinc anys abans. Recordem, igualment que els nostres dos municipis van ser, des de la seva fundació cristiana, ciutats lliures, dependents directament del Rei, sense haver d'estar sotmeses a senyors feudals.

Acabo de citar el Rei Jaume I, de qui l'any 2008 varem celebra el 800 aniversari del seu naixement. El Rei que ens va concedir el privilegi de la Fira de Sant Miquel.

Va fer moltes estades al seu Palau de la Suda de Lleida, des del que va contemplar com s'enlairava la catedral, la nostra Seu Vella, iniciada poc abans de la seva coronació i consagrada al culte pocs mesos després de la seva mort. Per això, lleidatanes i lleidatans el tenim com el Rei de Lleida.

També Cambrils va tenir una forta empremta d'aquest Rei en la seva participació en la conquesta de Mallorca. Els homes, els vaixells i les platges de Cambrils, juntament amb les de Tarragona i Salou, van constituir la flota naval que va anar a conquerir Mallorca, passant a la història com a suport indispensable del Rei Conqueridor.

Cambrils va ser, durant molts anys, Cap de Districte Marítim, per la seva destacada importància en el comerç d'oli, vi i cereals, de producció local o d'altres municipis de les seves rodalies; i de comerç exterior a partir de l'establiment de duanes. Un comerç que ha anat evolucionant a altres articles de consum, a partir del gran desenvolupament turístic de la Vila.

Lleida, de qui el cronista Muntaner va dir que era cap i casal a la Terra Ferma, vaser durant molts anys un centre de producció i distribució de productes agrícoles, de provinença aragonesa i de la Plana de Lleida, amb destinació a Tarragona i Barcelona. Per tant, l'activitat comercial, continuada posteriorment amb articles de procedència industrial, va ser, i encara ho és més avui, un element bàsic de la nostra economia.

Les conteses bèl·liques, tristament, també han estat motiu a Cambrils i a Lleida de formar part en la història de Catalunya. La causa, el fet de ser Cambrils una fortificació important, i Lleida una ciutat estratègica per les seves comunicacions entre Catalunya i la resta de la península. Recordem la Guerra dels Segadors, molt cruenta a Cambrils; la Guerra de Successió, duríssima a Lleida, que es va saldar amb la conversió de la Catedral en caserna militar i amb el tancament de l'Estudi General, la primera Universitat de la Corona Catalano-Aragonesa; la Guerra de la Independència; o les guerres carlines, que afectaren molt Cambrils.

Però no parlem més d'esdeveniments tristos del passat, parlem del present i del futur. Cambrils i Lleida tenen fesomies urbanes similars: la Cambrils de la Vila i, a un quilòmetre, la Cambrils de la Marina. Totes dues, mirant al mar. Lleida te en el seu Centre Històric el nucli inicial de la ciutat, sempre emmurallada fins a mitjans de segle XIX.

I un creixement d'eixample, a la vora del Riu Segre, que fins fa una trentena d'anys ha estat una barrera al seu creixement, superada, avui, amb nou ponts i passarel·les que han convertit la llera del riu en un parc que uneix les dues ribes de la ciutat.

Cambrils ha anat evolucionant, i fent créixer, la seva economia, passant progressivament des del major pes de l'agricultura i la pesca, cap al turisme i el comerç, que aquest genera. Lleida també ha evolucionat passant de l'agricultura i la ramaderia a l'engròs, cap a la industrialització d'aquestes produccions; i cap al desenvolupament d'un turisme de negocis i congressos, amb el suport de la Llotja, el palau de congressos que acabem d'inaugurar; i amb una atenció especial al turisme de cultura i de natura.

Crec que el nostre patrimoni cultural i del nostre patrimoni natural tenen un gran futur com a base de l'atracció turística de les nostres viles respectives. Lleida, castigada per les guerres a que abans feia esment, ha pogut conservar un patrimoni monumental reduït, però de gran vàlua artística. En aquest àmbit, el patrimoni monumental de Cambrils és abundant i variat: la bella església parroquial de Santa Maria; la de Santa Maria de Vilafortuny, d'un original estil eivissenc; el santuari de la Verge del Camí i al seu costat la torre de defensa i vigilància; la vila romana de la Llosa; la Torre dels Moros, al port; la Torre Llimó; el Castell de Vilafortuny; el mas d'en Bosch; i l'extraordinari parc Samà.

Són molts els lleidatans i lleidatanes que coneixen, o haurien de conèixer, tot aquest esplèndid patrimoni. Espero que, com a contrapartida, els amics i amigues de Cambrils vinguin a conèixer el que conservem a Lleida. Val la pena. D'aquesta manera, enfortirem l'agermanament permanent entre les nostres dues ciutats i les nostres dues poblacions. Un desig que, estic segur, compartim.